

Diplomová práce se zabývá problémy současného územního členění České republiky. Základním východiskem práce je charakteristika historického, právního a společenského kontextu územního členění státu. Na tomto podkladě je následně proveden rozbor hlavních problémů územního členění České republiky a navrženy eventuální možnosti řešení. První teoretická část je věnována fenoménu územního členění z pohledu obecné státovědy a sociální geografie. Následuje kapitola mapující historický vývoj právní úpravy od sklonku Rakousko-Uherské monarchie až po reformu veřejné správy provedenou po vzniku samostatné České republiky. Pozornost je zaměřena především na popis a hodnocení dobových koncepcí územního uspořádání a na proměny jednotlivých typů územních celků v čase. Třetí kapitola je zaměřena na úpravu územního členění v rovině ústavního pořádku České republiky. Jde zejména o rozbor relevantních obecných článků Ústavy včetně preambule. Samostatný pododdíl je potom věnován české koncepci územní samosprávy v podobě obcí a vyšších územně samosprávných celků. Drobná úvaha je rovněž věnována nejednoznačnému postavení statutárních měst. Čtvrtý oddíl se zaměřuje na právní úpravu administrativního členění České republiky. Práce poskytuje přehled správních obvodů ve formě obcí, vojenských újezdů, okresů, krajů a zvláštního postavení hlavního města Prahy. Je poukázáno na kolizi správních a samosprávných krajů a rovněž je zdůrazněn potenciální rozpor vojenských újezdů s právy garantovanými ústavou. Kritickému hodnocení je podrobena též fungování tzv. regionů soudržnosti. Poslední kapitola se věnuje největším problémům současného územního členění České republiky. Za hlavní problémy autor práce mimo jiné považuje nerespektování přirozených prostorových vazeb, rozdílnou velikost vyšších územně samosprávných celků a s tím spojené problémy při volbách do Poslanecké sněmovny, rozpor soudních a správních obvodů a dlouhodobou neudržitelnost malých obcí.